

Angela Marsons

HOLT LELKEK

Angela Marsons

HOLT LELKEK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Dead Souls

Copyright © Angela Marsons, 2017

Hungarian translation © Seregi Márton

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SEREGI MÁRTON

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 302 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2019
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

Prológus

Justin a csuklója fölött imbolygó késre pillantott. Az anyja kése az ő remegő kezében.

Egy pillanatra elbizonytalanodott a feladat megvalósításának technikai részét illetően. Ez lesz a megfelelő eszköz? Letaglózta a bőség zavara. A fiók tele volt késekkel, a pulton álló fa késtartóban is ott sorakoztak, és akkor nem beszéltünk még az anyja örökségbe kapott, díszdobozos, ezüstkészletéről.

Nem ez a kés volt az első választása. Először a legnagyobb és legfenyegetőbb, recés élűt vette ki a fiókból. A fogazata olyan volt, akár egy hegylánc.

Jó volt a fogása, de elborzadt a gondolattól, hogy azok a fogak a bőrébe kapnak. Ironikus, hogy bár az életének végét vetett volna, félt a vele járó fájdalomtól.

Visszatette a kést, és egy másikat vett elő. Egy hosszabb, vékonyabb pengéjűt, vastagabb, tömzsi nyéllal. Számtalanszor látta az édesanyját felválni vele a vasárnapi sültet.

Egy pillanatra büntudattal vegyes szomorúság öntötte el.

Visszaemlékezett arra, amikor a kishúga mellett ülve várta a hét fénypontjának számító lakomát. Az édesanyja mindig nagy gonddal és ünnepélyességgel helyezte a tányérokra az ételt. Az arcáról csak úgy sütött a büszkeség. Justinnak nyelnie kellett, amikor rádöbbsent, hogy az a tekintet nem jelenik meg többé az anyja arcán, ha rá, a fiára gondol.

A kés megállt a levegőben, Justin pedig egy pillanatra eltöpren-

gett azon, vajon visszahozhatja-e még azokat az időket. A korai kamaszkorát, amikor a családhoz való tartozás érzése kielégítette. A szünidők, a tengerparti nyaralások és az ételrendelős, filmnézős esték világát.

Nyelt egy nagyot.

Már nem az a kisgyerek volt. Azok az idők elmúltak rég. A parázsló dühe tomboló pokollá nőtte ki magát.

Tudta, mit kell tennie.

Képtelen volt elhessegetni az anyja tekintetét a gondolataiból. Szinte fizikai fájdalmat érzett miatta.

Felnyögött, ahogy végighúzta a pengét a csuklóján.

Egy újabb vonallal húzta át a korábbi gyenge próbálkozásainak nyomát, ezúttal azonban egy aprócska vércsepp is kibuggyant a hajszálvékony csík végén. Haladás.

Továbbra is az anyja arcát látta maga előtt. Megértő volt, és megbocsátó. Úgy nézett rá, mint amikor annak idején szobafogságba küldte, amiért megütött egy másik fiút az iskola udvarán. Vagy akkor, amikor elvette egy gyerek biciklijét, és tönkretette az első kerekét. Hibázott, és megbocsátást nyert.

Ezúttal az utóbbira nincs esély.

Életének addigi tizennyolc éve alatt még egyszer sem akarta visszatekerni az időt. Az elmúlt két napban azonban nem múlt el egyetlen óra sem anélkül, hogy ne vágyott volna erre. Nem a saját élete miatt érzett büntudatot. Nem fog megnősülni. Nem mutat be egy barátnőt sem az anyukájának. Nem lesznek gyerekei. A büntudat egyértelműen az édesanyja miatt emésztette. Elveszi tőle az utolsó esélyt is, hogy unokái legyenek.

Az édesanyja arca most megváltozott. Gondterheltnak és zavarodottnak tűnt, már-már vádlónak.

A fájdalom amiatt, amit az anyja érezni fog, a szívébe markolt.

Önmagában fogja keresni a hibát. Azon fog tanakodni, vajon hol rontotta el. Azt gondolja majd, hogy az ő hibája.

A gondolatra könnyek szöktek Justin szemébe.

– Ez nem helyes... – suttogta a fejét rázva.

Nem bírta elviselni a tudatot, hogy az anyja önmagát fogja okolni. Egyáltalán nem ő az oka ennek az egésznek. Csak saját maga tehet róla.

Elengedte a kést, benyúlt a felső fiókba az ágya mellett, majd elővett egy jegyzettömböt és egy tollat.

Tudta, hogy nincs más választása. Már két napja tudta. Az anyjának azonban nem kell együtt élnie a büntudattal az ő rossz döntései miatt. Sose bocsátja meg magának azt, amit tett, és akármennyire is próbálja majd, az anyja sem lesz képes rá.

Egy pillanatra visszagondolt a védtelen, rémülten fürkésző, zavart, magyarázatot kereső tekintetre, amely megpróbált rájönni, miért teszi vele, amit tesz. Képtelen lett volna megmondani, mi járt a fejében, és már a pusztá gondolat is mély undorral öntötte el. A szeme! Ó, egék, a szeme! A rémült szempár, amely lelátott a legmélyebben lakozó szegényéig is. Csak akkor jött rá, mi is ő valójában. Fojtogatta a lelkében lakozó sötétség. Szörnyeteggé változott.

Nem lesz vége azzal, hogy ő kiszáll. Valójában vele fog csak elkezddődni. A halál és a gyűlölet a nyomában jár, ő pedig túl gyáva volt ahhoz, hogy megállítsa őket.

Lerakta a levelet a párna tetejére, és újra felvette a kést.

Magabiztosan megmarkolta a nyelét, a csuklóján futó vénára koncentrált, és a keze nem remegett többé.

Felhasította a bőrt a pengével.

Ezúttal nem csak próbálkozott.

1. fejezet

– Bryant, itt balra! – kiáltotta Kim, ahogy meghallotta a szirénákat a távolból.

A fék csikorgott, amikor Bryant egy hirtelen kanyarral lefordult egy kereskedelmi park irányába.

– Úgy emlékszem, arról volt szó, hazamegyünk – morogta.

Kim meg se hallotta kollégáját, úgy kémlelt körbe, hátha észrevesz valami mozgást a sötétbe burkolózott épületek között.

– Főnök, ugye tudod, hogy vannak más rendőrök is West Mid...

– Fegyveres rablás alig egy kilométerre tőlünk, egy ember megsérült, és te nem tudsz másra gondolni, csak a kajára? – csattant fel. Különben is Bryant hibája. Minek hagyta bekapcsolva a rádióját?

– Igazad van – ismerte be Bryant. A vacsora felvillanó képét elhalványította a hasba szúrt, vérző, ártatlan férfié.

– Fogadok, hogy itt van valahol! – hunyorgott Kim a sötétbe.

A személyleírásból arra gyanakodott, hogy egy ismert bolti tolvajjal, a tizenkilenc éves Paul Chaterrel van dolguk, aki igen korán kezdte az ipart. Kim először tizenegy éves korában kapta el, és vitte be a kapitányságra.

A srác minden bevásárlóközpontból és a főutca minden olyan boltjából ki volt tiltva, amelyik részt vett a rendőrség bűnmegelőző programjában, a fotóját pedig többször osztották meg, mint egy átlagos valóságshow-celeb szexvideóját.

– Miért jönne ki ide? – kérdezte Bryant.

– Mert ez olyan, mint egy kisváros – felelte Kim. – Több mint kétszáz épület, és öt kilométernyi út.

Pár száz méterre voltak egy bolttól, a kölyök pedig még mindig azzal a lestrapált kipufogójú robogóval járt. Ahogy csak tudja, elhagyja a főutat.

– Egy órán át keringhetnénk itt anélkül, hogy találkoznánk – mondta Kim.

– Tehát valószínűleg tudja, hogy itt keressük – állapította meg Bryant.

– De azt nem, hogy egy kombi Astrával – válaszolt Kim. – Úgy gondolom, inkább azokat a rohadt szirénákat próbálja elkerülni.

Az elmúlt évek során Paul Chater csak olyan kisebb boltokat rabolt ki, ahol vagy nem volt megfelelő a kamerarendszer, vagy egyáltalán nem is volt kiépítve. Gyakran került börtönbe – megérdemelt pihenés, ami a szakmája velejárója. A késelés azonban már más térsza.

Kim lehúzta az ablakot, és remélte, hogy meghallhatja a robogó kipufogójának fémes kelepelését, de a szirénázás nem sokat segített ebben.

– Főnök, szerintem nem fogjuk megtalálal..

– Ott van! – kiáltott fel Kim, a szélvédőn túlra mutogatva.

Bryant beletaposott a gázba.

– Ne, ne üldözd! – figyelmeztette Kim. – Búvóhelyet keres. Ha leteszi a motort, és gyalog folytatja, esélyünk sincs elkapni.

Kim azon tanakodott, mitévő legyen.

– Menj el az út végéig, és kanyarodj el jobbra, utána pedig balra!

Ha Chaternek van egy kis esze, a park nyugati végéhez hajt majd, a csatorna mentén haladó vontatóút felé vezető meredek partra. Ahhoz azonban jelenleg még úgy nyolcszáz métert kellett hajtania egyenesen.

Ahogy átvágtak egy szerszámbolt parkolóján, és újra rátértek az útra, ismét megjelent előttük Chater, pont ott, ahol Kim számított rá.

– Értjük utol! – szólta Kim utasítása.

Bryant ismét a gázra taposott.

Chater hátranézett.

– Gyorsabban! – kiáltott Kim.

A szirénák hangjából kitalálta, hogy a járőrökcsik is behajtottak a kereskedelmi parkba, de azt is tudta, hogy már nem fognak tudni felzárkózni hozzájuk.

Rajtuk múlt minden.

– Húzódj mellé! – mondta Kim, és teljesen lehúzta az ablakot.

A part kétszáz méterre volt előttük.

– Főnök, mit akarsz...

– Állítsd félre! – kiáltotta, amint Chater mellé értek.

– Állítsd félre! – ismételte meg határozottan a meglepett társának. Százötven méter.

– Főnök, ne csinálj semmi...

– Állítsd félre a kurva motort! – üvöltötte Kim.

Száz méter maradt, utána dobja a robogót, és elfut.

A motor megiramodott.

– Közelítsd meg! – kiáltotta Kim lihegve.

– Ugye nem azt tervezed, amire gondolok...

– Bryant, te is hallottad, hogy szépen kértem a srácot! – mondta, és elfordult az ülésben.

Ötven méter maradt, és Kim ismét egy vonalban volt Chater felkarjával.

Egy pillanatig habozott, de aztán eszébe jutott a rádióüzenet a boltban fekvő Mr. Singhről.

Huszonöt méter.

Megragadta a fogantyút, és kinyitotta a kocsiját, rá a férfi combjára.

Bryant fékezett, ahogy a robogó balra a kocsitól felborult.

Kim kivágta az ajtót, és kiugrott az ülésről. Chater talpra szökent, és szaladni kezdett a part irányába.

A szirénák most már minden irányból vijjogtak, miközben Kim leküzdötte a közte és Chater között lévő háromméteres távolságot.

Amikor a férfi elérte a domb alját, Kim előrevetette magát.

– Megvagy! – kiáltotta, miközben ráugrott. Kim motorosdzsekijének kemény cipzárja a hasába és a fiú hátába fúródott.

Chater felnyögött, és megpróbálta kiküzdeni magát Kim szorításából.

Kim megfordította, és a bukósisak plexijén keresztül a fiú szemébe nézett.

– Na, te kis szaros – mondta Kim, és ráült Chater hasára. – Már megint mit csináltál?

– Szállj le rólam, ribanc! – jött a felelet, a fiú pedig ficánkolt, és úgy rázta a csípőjét, mint Ricky Martin.

Kim összeszorította a combját a bordái körül.

– Hol van a kés, Paul?

– Nincsen késem – tiltakozott Chater.

A szájával azonnal tagadott, de a szeme nem követte elég gyorsan.

– Hol van, Paul? – kérdezte ismét, erősebben szorítva a fiú csuklóját.

– Megmondtam má', hogy nem volt késem! – kiáltotta, immár felbátorodva, teljes meggyőződéssel. – Csak cigit akartam volna, frankón!

Kimet elöntötte a düh, amikor maga elé képzelte a boltjában vérző, ártatlan férfit. Jelenleg az életéért küzd, csak mert ez a here nem akart fizetni a cigarettáért.

– Akkor szerezz munkát, és vegyél magadnak! – válaszolta, és még jobban rászorított a tolvaj csuklójára, miközben egy járőr kocsi húzódott le nem messze tőle.

Kim a kollégájára tekintett, aki az autójuk mellett állt karba tett kézzel.

– Tudod, Bryant, rohadtul utálok azokat, akik meg vannak róla győződve, hogy nekik csak úgy járnak dolgok.

– Átvehetjük, felügyelő? – kérdezte az egyik járőr, ahogy a második rendőrautó is leparkolt mellettük.

Kim bólintott, és ismét felegyenesedett a megszokott százhet-

venöt centis magasságára, majd kisöpört egy gallydarabot a fekete tüsihajából. Ezt követően visszapillantott a földön fekvő emberre.

– Mindig is egy pöcs voltál, Paul, de most már késes pöcs vagy, és emiatt jó hosszú időre ki fognak vonni a forgalomból – sziszegte Kim, és átadta a fiút a kollégáinak. – A kés valahol itt lesz a területen, uraim – mondta a járőröknek.

– Ezzel aztán sok mindent megoldottál, ribanc! – vágott vissza Chater gunyorosan. – Vannak még itt hozzám hasonlók, és lesznek is...

– Ó, tudom én azt, Paul, csak hogy ahogyan annak a bizonyos szupermarketnek a szlogenje is mondja: a legkisebb is számít.

Kim visszagyalogolt a társához, aki csak némán rázta a fejét. Letörölte a port a kezéről, és elmosolyodott. Egy rohadékkal kevesebb az utcán.

– Oké, Bryant. Most már mehetsz haza vacsorázni.